

[Jørgen Tved]

er bedre, end man kender til det på skibsværfterne, og at man blot igen skal sidde og trille tommelfingre, mens nye afskedigelser bliver bebudet.

Jeg ved også godt, at det ikke er argumenter, som i denne sal får nogen som helst til at stemme på andet end det, de på forhånd har fået beskud på, men jeg vil alligevel godt gentage nogle enkelte ting af det, jeg sagde i mit første oplæg.

Tegnestuen på Lindøværftet er ved at lukke, og det betyder, at afskedigelserne begynder, så snart de nuværende skibe er færdigproduceret. På Lindø siger man, at det sker i 1990.

Jeg har også prøvet at forklare, hvor nødvendigt det er, at der til B & W, til Dannebrogsværftet osv. kommer ordrer meget hurtigt, for at udviklingen ikke skal gå videre.

Jeg vil også minde om, at det er en tommelfingerregel, at én beskæftiget skibsværftsarbejder giver arbejde til to eller tre andre i den underleverandørindustri, der er omkring skibsværfterne, og på anden måde. Det er altså ikke bare de skibsværftsarbejdere, som eventuelt bliver fyret, der kommer til at mærke arbejdsløshedens forbandelse. Det er også to eller tre andre, som kommer til at mærke følgerne af, at man her vil sidde med hænderne i skødet.

Jeg betragter den dagsorden, vi nu har set, stillet af Socialdemokratiet sammen med firkloverregeringen, som et udtryk for, at også Socialdemokratiet er kommet under statsministerens pisk. Her ønsker man ikke at føre anden politik end den, den borgerlige firkloverregering lægger op til. Det bliver da interessant at gå ud på skibsværfterne og fortælle, at det er situationen i Folketinget og i Socialdemokratiet: Man er faktisk faldet til patten, man gør nøjagtigt, som statsministeren ønsker.

Derfor er jeg som sagt ikke overrasket, for det var vel, hvad Socialdemokratiet sagde allerede under finanslovdebatten; nu var man indstillet på, at der skulle samarbejdes. Og vi har yderligere fået understreget det i de udtalelser, der er kommet fra socialdemokrater siden hen.

Jeg vil godt henvende mig til SF. Jeg forstår, at de har vanskeligheder ved at gå imod vores forslag om et statsligt rederi i denne situation. De har også vanskeligheder – hvis I kunne holde jeres mund, så kunne jeg da i hvert fald høre mig selv – I har også vanskeligheder ved at modbevise det, som bl.a. hr. Berlau har givet

udtryk for, nemlig at hvis man fulgte vores forslag, ville det betyde en øjeblikkelig hjælp til værfterne. Det ville også betyde, at man hjalp beskæftigelsen blandt de søfarende, og det ville betyde, at der kunne spares valuta, som landet i øjeblikket skal bruge på at chartre fremmede skibe til at transportere olieprodukter til og fra Danmark.

Der er altså mange fornuftige grunde til at stemme for vores forslag. Derfor kan jeg godt forstå, at hr. Rahbæk Møller har lidt vanskeligt ved at komme op og sige, at det, der er behov for, er yderligere undersøgelser, yderligere orientering, yderligere at lade tiden gå, medens ulykkerne rasler ned over skibsværftarbejderne. Det er situationen, og det vil vi naturligvis meddele ude på skibsværfterne.

Lad mig yderligere sige til SF, at vi naturligvis har været i kontakt også med jeres faglige tillidsfolk. Og også de synes, at der skal ske en, jeg havde nær sagt radikal, men ikke efter den sprogbrug, vi har her i Tinget, men at der skal ske noget meget håndfast, hvis ikke situationen skal fortsætte på den meget katastrofale måde, den nu har gjort igennem flere år. Også blandt SF's faglige tillidsfolk på værfterne vil man have vanskeligt ved at forstå, at SF ikke kan følge de forslag, der kommer fra Fælles Kurs i denne anledning. Situationen ender altså næsten, som man kunne forudse: der er ikke megen hjælp at hente her.

Vi har påpeget – det er yderligere understreget i de oplysninger, der kom fra CD's ordfører – at hvis skibsværfterne får en frist, så er der en chance for, at ordrerne på nogle af de 250-300 skibe, der i de seneste år er bygget i Japan, kunne lande i Danmark. Vi har endnu et godt teknisk grundlag, megen erfaring, men der skal ikke gå ret lang tid, før det er sat over styr, og så kan man ikke genrejse den industri, der har været, jeg havde nær sagt noget af det flotteste, dansk industri endnu har kunnet frembringe.

Det er det, man er ved at slå i stykker, men det, jeg havde nær sagt rager ikke medlemmerne af det her Ting en høstblomst. Det er beklageligt, men der er jo ikke andet for os at gøre end at gå ud og fortælle om situationen, som den er, fortælle, hvordan de politiske partier i dette Folketing opfatter, hvordan man skal forsvare danske arbejderes muligheder for beskæftigelse både nu og på lidt længere sigt. Jeg synes, at det har været en interessant udvikling at følge Socialdemokratiet også i denne sag.